

I December 2017 bragte Stiften, dette ret store portræt, med nogle hvis du spørg mig, lige lovligt bombastiske overskrifter. Men det giver et indtryk af hvem jeg er, med lidt mere dybde, end den klassiske CV liste.

Frederik har valgt: Han tager parallelspejret med 30 km i timen

Frederik Svinth har som 30-årig allerede foretaget nogle klare valg i livet. Han giftede sig som 21-årig, fik hurtigt tre børn og insisterer nu på, at børnene skal vokse op i et kollektiv. Hans regel er: "Jeg skal altid pege indad mod mig selv i det, jeg siger, for hvis jeg vedkender mig mine fejl, ansporer det andre til også at vedkende sig deres".

Hvis livet giver os citroner, skal vi ikke plastre dem ind i sukker og lave lemonade ud af dem.

Vi bør i stedet bide i dem og vænne os til den sure smag.

Sådan er filosofien hos tænkeren Mark Manson, og Frederik Svinth er med ham hele vejen. Faktisk havde Frederik gerne gjort ordene til sine egne, og

lige nu overvejer han, om han engang skal skrive en bog om, at vi bør droppe vores higen efter lykke og i stedet lytte til vores smerte. Det kan nemlig nemt være der, at meningen med livet gemmer sig - i smerten. Alting skal ikke være lemonade. Citronerne er vigtige i sig selv.

Frederik Svinth er svær at sætte en etiket på. Det passer ham fint, for han bryder sig slet, slet ikke om at blive presset ind i en fast ramme og stemplet med et mærkat.

Men lad os alligevel forsøge: Han er 30 år gammel og har været gift med Helene, siden de var 20 og 21 år. Sammen har de Daggyr på fire år, Saga på to år og Elmer på et halvt år. Familien Svinth bor i kollektiv i det nu nedlagte naturcenter Nymølle sammen med andre ni voksne og otte børn. Han spiller musik, er uddannet kospilot, har opfundet

kortspillet Snak, er foredragsholder og blogger - bl.a. på stiften.dk og i Århus Stiftstidende - og er desuden ansat ved OCN, hvor man med særlige metoder hjælper udsatte til at sætte ord på de kvalifikationer, som de har, også selvom kvalifikationerne ikke lige falder indenfor rammerne af det normale skolesystem og kan klassificeres med en karakter.

Tager altid et kig indad

Først og fremmest er Frederik en meningsdanner. Ikke af den politiske slags; snarere af den menneskelige slags. Han er en af dem, der sætter ord på værdier og livsretning. Han tænker. Meget. Og lige nu skriver han på en bog om ensomhed. At være bevidst om den måde, vi lever på, er helt afgørende for Frederik. Han tager ingenting for givet. Han stopper op, overvejer og gør så sit valg. Derfor bor han i kollektiv. Derfor giftede han sig som ganske ung. Derfor bekender han sig til den kristne tro. Derfor går hans børn ikke i daginstitution.

Men han vil nødigt være belærende. Det kommer der sjældent noget godt ud af, mener han.

- Min regel er, at jeg altid skal pege indad mod mig selv i det, jeg siger og skriver. Hvis jeg kan være en idiot, så kan andre også; hvis jeg vedkender mig mine fejl, kan andre også. For mig er det vigtigt at afvæbne, for det er i det sårbare menneske, vi hver især kan spejle os. Jeg prøver at lade være med at servere for mange svar, smiler Frederik.

Han har snuppet en termokande kaffe og et par kopper med sig og fået lov af Nina til at låne hendes værelse i kollektivet, for her er ro. Det kan ellers være svært at finde i et hus, der er fyldt op med mennesker i flere størrelser døgnet rundt. Varebilen har netop smidt et læs poser af i entreen, en bedstemor er trådt til som akut babysitter for et af husets børn, og i fællesrummet spiller et par ungersvende Warhammer med stor entusiasme. Hønsene piler løssluppet rundt udenfor, mens kaninerne betragter dem misundeligt fra en indhegning - hjemmebygget af Frederik, der også har skabt et afsidesliggende shelter på skråningen ned mod Egåen. Her kan man sidde i et par dybe lænestole og lytte til vandløbets stille klukken som et saligt akkompagnement til en god bog og en pibefuld tobak, når det er dét, man trænger til. Harmoni øjnes over alt, men harmoni er ikke meningen med livet, mener Frederik, der allerede fra barnsben fik tilført klare værdier.

- *At folk gider at høre om de døde, også, selvom de aldrig selv har kendt dem, er virkelig indlevelse. Når man rammes af sorg, tvinger det en dybde frem i én, og der er rigtig langt op dernede fra, konstaterer Frederik Svinth, der mistede fire venner i en drukneulykke. Foto: Axel Schütt*

Børnene bliver hjemme

Han er vokset op i Gjern som efternøler i en familie med forældre, tre ældre søskende og en flok plejebørn. Forældrene var flyttet til Jylland fra København med det sigte at skabe sig et andet familieliv, end normen tilsiger. De prioriterede, at der altid var en voksen hjemme, de klarede sig igennem med løse jobs og som plejefamilie, og Frederik har derfor aldrig gået i daginstitution. Det har hans egne børn heller ikke.

- Jeg er opvokset med, at man ikke behøver at gå ad den konventionelle vej. Alt det, vi bilder os ind om daginstitutioner at børnene kun kan socialiseres der, for eksempel ... det er noget sludder. Børn kan også blive socialiseret af at være sammen med forældre og legekammerater derhjemme. Selv nød jeg selvstændigheden i at vågne om morgenen og tænke: Hvad skal der ske i dag? Jeg blev vildt god til at lege med mig selv, for de voksne kunne ikke sætte sig ved siden af mig hele tiden. Det der med, at man godt kan gøre tingene anderledes end flertallet - det startede dér, for mig, i min egen barndom, mindes han, der bliver en lille smule irriteret, når andre misunder ham det liv, som han og Helene har valgt.

- Folk siger, vi er heldige, men det har ikke meget med held at gøre. Vi har bevidst valgt det her liv, hvor Helene går hjemme ved børnene, og hvor vi lever af min løn og ofte på en sten. Vores valg har sin pris, men vi vurderer, at det, vi vinder, er langt større end det, vi mister. Vores børn er meget tætte på hinanden, og søskenderelationer er det mest vedvarende, vi kan give dem. Den relation har de for altid, hvorimod man i daginstitutioner kun kan give børnene evnen til at danne relationer. Der er ikke mange venskaber, som holder ud over børnehaven, konstaterer Frederik, der længe havde kigget sig om efter nyt hjem, da muligheden for at leje Nymølle bød sig.

Et kollektiv med åndehuller

- Vi havde lyst til at komme væk fra lejligheden i Aarhus og få mere plads til børn og liv. Jeg synes, det er tåbeligt at bo så tæt på andre mennesker, som man gør i en opgang, uden at bruge det til noget. Her kan vi dyrke forbundetheden. Men man skal også vide, at man ikke kan sætte sig selv først i et kollektiv, siger Frederik og fortsætter med et eksempel:

- Man kan ikke stille en bakke med brugt service i køkkenet og sige, at man først har lyst til at putte det i opvaskemaskinen tre timer senere. Ens beslutninger har konsekvenser for alle andre, og det skal man være villig til at leve med. Når man bor sammen, er der altid en transaktion: Man giver, og man modtager.

Kollektiverne på Nymølle køber ind og laver mad sammen hver dag, men der er frit valg, om man vil spise sin mad i køkkenet sammen med de andre, eller om man vil tage den med på værelset.

- Vi har ingen struktur for, hvornår vi er sammen, men kollektivet giver alligevel et socialt liv i hverdagen, hvor det ellers kan være svært at se andre mennesker, når man har små børn. Her kan man pludselig opdage, at man har siddet i to timers improviseret samtale med et andet voksent menneske, fordi børnene lige på det tidspunkt legede godt. Når man bor sammen, kan muligheden for samvær opstå i øjeblikket. Her er rum for tilfældighed i den sociale kontakt, og det giver små åndehuller i en hverdag, der ellers er fyldt op med småbørn, forklarer Frederik. Han håber, at hans valg af levevis kan inspirere andre.

- Jeg føler, at jeg er god til at formidle budskaber, og det vil jeg gerne blive ved med og gerne leve af. Jeg skal ikke køre på den konforme vej, selvom jeg heller ikke har lyst til at gå ud i det ekstreme. Der er mange, der kører derudad på hovedvejen, hvor det i dag især handler om at skaffe flere penge. Men man kan påvirke farten på hovedvejen ved at dreje fra og køre ud på et parallelspor. Når man så kører derude med 30 km i timen, kan alle dem, der stadig kører på hovedvejen med 110 km i timen, kigge ud af sidevinduet og opdage, at, hov, man kan også køre derude, på parallelvejen, i et helt andet tempo.

Alt andet end lyserødt

Lejemålet på Nymølle ophører i 2019, og han og Helene forestiller sig, at de til den tid rykker mod Djursland til et nyt sted, hvor der kan etableres kollektiv. Ud i naturen vil de, for her føler de sig privilegerede og godt tilpas.

Også i barndommen nærrede Frederik en hang til natur, og han trivedes i det tætte familieliv i Gjern. Men det var ikke idyllisk og ukompliceret alt sammen. At være plejefamilie var indimellem krævende ud over det sunde. Hans ældre søskende kom ud af barndommen med større eller mindre skader på sjælen, og Frederik oplevede deres voldsomme reaktioner.

- Jeg var fem år gammel, da jeg så min søster prøve at rive sit hår af. Den slags giver en tyngde til livet, og livet har derfor aldrig haft et lyserødt skær. Jeg følte en ensomhed i ungdommen, selvom jeg var meget social og udadvendt. Jeg kunne ikke skabe den dybde, som jeg gerne ville, i mine relationer til andre unge. Jeg syntes ikke, at verden og tilværelsen var nem, og jeg ønskede mig en samtale om det med dem, jeg omgikkes, men det var vanskeligt at få. Men når det er sagt, skal det også med, at jeg havde en vildt dejlig barndom. Vi boede på en stor grund, var tre familier i et stort hus, så der var fællesskaber og en form for deleøkonomi mellem os.

Han flyttede hjemmefra som 15-årig. Først to år på efterskole, i 9. og 10. klasse. Og derefter til Aarhus som 17-årig for at opleve lidt mere albuering, end han havde i Gjern. Det er ikke en model, han vil anbefale for sine egne børn, når den tid kommer.

- I dag er jeg ikke helt sikker på, at det var et godt valg at flytte hjemmefra så tidligt, for jeg nåede ikke at blive voksen i selskab med mine forældre. Jeg blev voksen, efter jeg var flyttet, og jeg kom til at mangle nærheden til mine forældre i løbet af den proces. Jeg har et fint forhold til dem i dag, men vi har aldrig helt fået genskabt den nærhed, som vi havde i min barndom, funderer han.

Tabet af de nærmeste venner

Han tog en HF på Langkær Gymnasium og tilbragte nogle år med at spille musik og arrangere koncerter, mange koncerter, i Aarhus. Han havde aldrig fundet fodfæste i den boglige verden, og da tanken om at få en uddannelse pressede sig på, fik han den idé at søge ind som kaospilot.

- Kaospiloterne byggede på det, jeg allerede var god til, nemlig at sætte ting i gang. Jeg gjorde ganske vist ikke tingene på den korrekte måde, men alligevel lykkedes de. Hos kaospiloterne kunne jeg få hæftet noget teori og metode på, fortæller Frederik, der glædede sig indtil fem dage, før uddannelsen begyndte. Da omkom fire venner, hvoraf to af dem hørte til hans allernærmeste, ved en drukneulykke i Norge.

- Jeg var i sorg, men folk gik ikke til mig og snakkede om det. Man får bare bemærkningen: Du må endelig sige til ... Det er noget af det mest passive, man kan sige til folk i sorg. Man kan lige så godt lade være, for de siger ikke til. De har ikke overskuddet til det.

Han savner, at folk spørger til de sorgramte, og at folk lader de sorgramte snakke løs.

- Forleden spillede jeg mit eget Snak-spil i børneudgave med min ældste datter Daggy på fire år. Vi kom til at tale om sorg, og så spurgte hun, hvad det var, min døde venner hed. Hun kunne huske navnet på den ene, selvom det er længe siden, at jeg fortalte hende det. Det rørte mig at mærke hendes omsorg, for netop det, at folk gider at høre om de døde, også, selvom de aldrig selv har kendt dem, er virkelig indlevelse. Når man rammes af sorg, tvinger det en dybde frem i én, og der er rigtig langt op dernede fra. Jeg fik den dybde, da mine venner døde, men der kom i sidste ende også nogle fantastiske venskaber ud af det, fordi vi, der kendte dem, fandt sammen i sorgen. Til gengæld fandt Frederik sig aldrig helt til rette socialt på kaospilot-uddannelsen. Han fik en skæv start, og det satte sit præg på hele forløbet, selvom han gennemførte de tre år og afsluttede med sit store iværksætterprojekt: Snak. Spillet havde han opfundet flere år tidligere, men nu satte han det i produktion, og det kører foreløbig på sin sjette sæson. Snak er et kortspil forsynet med ledeord, som kræver samtale. Meningen er at give spillerne anledning til at tale om de ting, man måske ellers sjældent berører. Det kan være sorg, for eksempel. Det kan også være tro.

At give er lykken

I Frederiks barndomshjem var man indremissionsk, men af "den skøre slags", som han siger med et grin. Her var både plads til dans og rødvin. Selv har Frederik fundet sit ståsted i Aarhus Valgmenighed.

- Jeg har nok altid mest af alt været tvivlende, men jeg kalder mig troende, selvom jeg har det svært

med mærkater. Jeg er glad for at holde fast i troen. At gå i kirke er noget rituelt, og jeg vil gerne give det videre til børnene, at der er noget, som er større end dem selv. Troen er et grundvilkår for mig, og på den måde fylder det meget, men tro bliver tit til følelser, og sådan er det ikke for mig. Tro er for mig en overbevisning, og derfor vil jeg sige som forfatteren C.S. Lewis, der blev spurgt, hvad han ville stille op, hvis Gud viste sig at være en løgn: Jeg vil tro på Ham alligevel, for værdierne i kristendommen er gode og værd at leve efter. Frederik kan, som han siger, "ikke finde ud af at have et rigt spirituelt liv", men mener, at "min tro må i stedet komme til udtryk i mine handlinger". Han ser Jesus som det ypperste forbillede, fordi han var selvopofrende, kærlig og kontant.

- Meningen med livet er at være god ved andre. At give giver et lykkeligt liv, mens det bliver rodløst og retningsløst, hvis man kun kigger på sig selv, mener Frederik, der også havde troen med sig, da han mødte Helene. De har kendt hinanden, siden de var 13 år, været kæresten, siden de var 18 år, og giftede sig, da hun var 20 år og han lige netop fyldt 21 år.

Glæden ved krav

- For os er det mest naturlige i verden, at man først flytter sammen, når man er blevet gift. Allerede dengang tænkte jeg over værdierne. Jeg var overhovedet ikke i tvivl om, at det skulle være Helene. Man må tage et valg, og så gælder det - det kan jeg godt lide. Jeg ville ikke PRØVE at bo sammen med Helene, jeg ville BO sammen med hende resten af mit liv. Og det gav en dybde i vores forhold fra begyndelsen.

De ventede nogle år med at få børn, for "jeg havde brug for, at der skulle være noget meningsfuldt i mit liv ud over børn; børn skulle ikke være det, der gav mit liv mening. Jeg skulle først finde min egen retning for mit liv", siger Frederik, der er landet i en vished om, at hvis man giver og påtager sig pligter, finder man også mening og glæde.

- Vi skal lade livet stille krav til os; vi skal søge det gode og løfte vores ansvar. Der er mange, der lægger vægt på kærlighedsbudskabet i kristendommen, og det er også vigtigt, men kærlighed alene gør det ikke. Jeg kan ikke nøjes med kærlighedsguden; vi er nødt til også at have en gud, der stiller krav til os. Hvis jeg har en forpligtelse og et ansvar, føler jeg mig mere fri. Sådan er det.

Når varebilen lægger citroner af ved Nymølle, plastrer Frederik dem ikke ind i sukker og serverer dem som lemonade. Man må tage det søde med det sure, hvis man vil mærke livet, og hans opfordring kan derfor kun være: Bid i citronen!